

Tres professors es

entrevista

Anna Maria Garcia Rovira
(Sabadell, 1948)

GERARD BAGUÉ > Text

JOSEP MARIA OLIVERAS > Fotos

Narcís Soler Masferrer
(Bescanó, 1948)

Juan Luis Alegret Tejero
(Vallvidrera, 1950)

jubilen a la UdG

«La mitjana d'edat dels professors d'Història és de seixanta anys. No hi ha relleu generacional»

«A l'excavació, fent vida comuna amb els estudiants, t'adones que ningú posarà paper quan s'acabi»

«Em preocupa l'endogàmia disciplinària: els projectes són d'aquell o d'aquell altre»

Les classes universitàries a Girona van començar a la Casa de Cultura.

Narcís Soler (NS): Sí, i crec que llavors s'ocupava de la direcció l'oncle dels Nadal, en Jordi Nadal Oller, estudiós de l'economia.

Anna Maria Garcia (AG): Ens va dir que era una vergonya la biblioteca que teníem, perquè no hi havia els volums de *Felipe II y el Mediterráneo*. Recordo que li vaig contestar que el que havien de fer era comprar-los per fer una bona biblioteca, però amb tremolor de cames, perquè ens feia molt de respecte.

NS: Els primers anys, Marcel Salleras, professor de Filosofia, era qui portava tota l'economia de la UdG. Ho comptava tot minuciosament, i recordo com ens ho explicava amb detall en una pissarra.

AG: Els primers anys ens va interessar molt que en Quim Nadal fos catedràtic, perquè sabem que sol·licitaria l'excedència per fer d'alcalde, però que la universitat tindria la seva dotació. I amb aquests diners llogàvem professors estrangers

molt bons. Això era fabulós i suposo que únic al món, perquè cada any canviàvem d'assignatures i de professors.

Juan Luis Alegret (JA): De fet, la universitat necessitava nou catedràtics per constituir-se i hi va haver els nou que calien.

AG: Segurament, alguns som catedràtics perquè la universitat necessitava catedràtics. Nosaltres ja teníem el currículum que es demanava, però a l'Autònoma, per exemple, hi havia cua per ser-ho.

Quina Girona es troba una jove acabada de llicenciar que arriba des de Sabadell?

AG: Quan em vaig casar i vaig venir a viure a Girona, l'any 1976, el canvi d'una ciutat industrial a una ciutat de comerciants va ser força gran. Em va sorprendre molt.

En quins aspectes?

AG: Primer, la gent al carrer a mig matí; a Sabadell tothom anava a treballar al matí. I després, els botiguers, que quan

et despatxaven semblava que et feien un favor. Em semblava que estaven tots sonats. Els homes eren a la Rambla, a criticar, i les dones a la botiga. Al principi vaig pensar que havia anat a l'exili, tot i que la ciutat era molt bonica. No era una sensació de ciutat grisa, sinó de ciutat carca i molt tancada. Girona ha canviat molt.

I vostè, Soler, que és de Bescanó, també la tenia, llavors, aquesta sensació de ciutat carca?

NS: Jo ja coneixia Girona perquè hi havia estudiat el batxillerat. Era del curs d'en Quim Nadal a l'Institut de Girona. Notaves que els que eren de Girona feien més pinya, molts eren escoltes, i nosaltres tornàvem cap a Bescanó. En certa manera, sí que era un cercle una mica tancat.

AG: Quan estudiava la carrera estava força lligada a la colla de gironins i si alguna vegada venia a Girona, a casa de la Montserrat Moli, els veia per la Rambla, i anaven separats els nois i les

Anna Maria Garcia

Catedràtica d'Història Contemporània. La docència és la gran passió de la seva vida, tot i que també ha fet molta recerca. A més de coordinar el grup de recerca Història, Memòria, Identitats, ha dirigit el Museu Memorial de l'Exili (MUME) i ha estat degana de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona (UdG) i directora del Departament de Geografia, Història i Història de l'Art.

Narcís Soler

Catedràtic de Prehistòria. Entre 1980 i 1990 va dirigir el Museu d'Art de Girona. Ha investigat el paleolític superior de Catalunya i la seva recerca està molt lligada a les coves prehistòriques de Serinyà, actualment obertes al públic. També ha estudiat l'art rupestre al Sàhara Occidental, on ha impulsat el Museu Nacional del Poble Sahrauí.

Juan Luis Alegret

Doctorat en Antropologia Social. Abans de ser professor de la UdG va exercir a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i a la Universidad Centroamericana de Managua. Ha dirigit l'Oficina de Cooperació de la UdG i ha fet recerca al Sàhara Occidental. Impulsor del Museu de la Pesca de Palamós, dirigeix la Càtedra d'Estudis Marítims i és membre del consell assessor de l'Espai del Peix.

noies, es creuaven i es feien adeu, i al cap d'una estona es tornaven a girar i xerraven una estona. Jo pensava que estaven sonats; a Barcelona convivia tothom. Era més provinciana. Més tard, també hi havia el grup que formaven en Quim Nadal, en Lluís Maria de Puig, en Portella, en Clara...

A Girona s'ha parlat molt del clan dels Nadal.

AG: No crec que sigui el clan dels Nadal. Hi havia un grup que volien construir el relleu de la intel·lectualitat gironina. A l'arxiu d'en Lluís Maria de Puig vaig trobar una carta d'en Quim Nadal en què ell ho deia explícitament. Es tractava d'un grup, en aquell moment, tot i que més endavant sí que van destacar els Nadal.

NS: Es tractava d'una reacció contra la intel·lectualitat antiga. És llei de vida.

És indiscutible l'enorme influència que els Nadal han tingut sobre aquesta ciutat.

NS: Sí, hi havia una voluntat d'intervenció. En Quim feia cartes al diari de molt jove.

AG: En Quim tenia un projecte de ciutat i en Pep va tenir un projecte d'universitat. En Pep Nadal va realitzar un somni: fer una universitat. Crec que a ningú més se li hauria acudit que podríem ser universitat.

NS: És veritat, ell va ser valent en això, ho va saber veure.

AG: També devien pensar tots dos com donar vida al Barri Vell.

El procés de creació de la UdG i l'evolució fins a avui, com el veuen?

NS: Es va aprofitar un bon moment. Hi ha havia gent que tenia ganes de continuar estudiant. Els primers anys s'alimentava de gent que ja havia acabat una carrera i s'apuntava a estudiar més coses.

AG: Potser encara no ens adonem prou de la importància de la universitat, que ha estat un element transformador de la ciutat. Quan es va crear la Universitat de Girona, l'any 1991, va ser un moment d'una il·lusió immensa.

Vostè, Alegret, que viu a Llambilles, deu ser un dels culpables d'això que diuen que la Universitat de Girona no contribueix a donar vida cultural a la ciutat.

JA: Al revés: trigo vint minuts per arri-

bar aquí i he arribat a venir tres vegades al dia, si ha calgut.

AG: Això de la vida cultural és com molt difícil. Moltes vegades ens hem plantejat obrir-nos a la ciutat, però costa molt que la gent pugui. I sí que és veritat que des de la UdG anem poc als actes a la ciutat.

JA: Si ho compares amb els campus americans, aquí no hi ha un campus estricte, amb activitats culturals i d'oci a dins. Si no tenim ni una sala de professors per anar a prendre un cafè o llegir un diari! I ho hem estat comentant des que vam arribar aquí fa vint-i-cinc anys.

La idea és que això es faci als bars del Barri Vell, no?

JA: Aquest va ser el discurs del rectorat en un cert moment. Però o ets espai acadèmic o ets ciutat.

AG: Fixa't que el Barri Vell pràcticament no té bars.

NS: Jo al Barri Vell l'he vist canviar tant! Abans, quan hi havia el Museu d'Art, veies un turista i gairebé li anaves a fer un petó, i ara està tot tan ple de gent!

Es debat molt al voltant de si la universitat viu o no al marge de la ciutat, i a la inversa.

JA: La ciutat també podria estar més implicada amb els actes de la universitat.

AG: Ara tenim estudiants grans i puja més gent que abans, però la implicació és molt difícil.

NS: Ni la ciutat puja a la universitat ni la universitat baixa a la ciutat.

AG: A Barcelona ningú es planteja si la universitat està integrada a la ciutat, perquè és una ciutat molt gran i té moltes activitats.

Creuen que potser és un debat una mica estèril?

JA: Segurament, perquè la vida universitària no es correspon amb fer vida a la ciutat. Et poso l'exemple del seminari d'antropologia, del qual demà farem l'última sessió de la quinzena edició. Tres anys l'hem intentat fer dins de la ciutat i ha sigut un fracàs. Has de fer les coses en el seu context.

NS: Quan des de l'Institut d'Estudis Gironins organitzem conferències, els estudiants tampoc venen.

JA: Cal tenir en compte que hi ha un excés d'actes i presentacions, tots hi hem organitzat moltes coses, i quan hi ha propostes importants els professors sí que hi anem.

«En Quim Nadal tenia un projecte de ciutat i en Pep Nadal va tenir un projecte d'universitat»

Anna Maria Garcia

>> Anna Maria Garcia, l'octubre de 1989, al seu despatx de l'antic Col·legi Universitari de Girona.

Saben que també es parla molt de l'endogàmia universitària, la burocràcia...

AG: És el Ministeri, el sistema universitari, que dicta les normes, no la universitat. Jo, personalment, tal com han anat canviant les coses, ho trobo insuportable. Molts de nosaltres hem optat per sortir una mica del joc. No ens interessa.

NS: Ha anat empitjorant. Has de donar compte de tot. Perds molt de temps fent gestions.

JA: Que si les comissions, que si els concursos, que si les oposicions... Com que som pocs, ens toca més.

AG: Hem de fer uns currículums bestialment grossos. Aquest currículum individual que s'exigeix ara perjudica el currículum col·lectiu. Nosaltres podíem fer més universitat que els professors joves d'ara. Quan fèiem un congrés sobre el que fos, ens hi abocàvem tots.

NS: La gent ara està molt estressada perquè ha de publicar en revistes internacionals ja que, si no ho fan, saben que no podran anar endavant.

Ara hi ha més individualisme.

AG: Totalment.

NS: Com podem esperar que col·laborin amb la ciutat si això els suposa una pèrdua de temps? Han d'enfocar-se al seu currículum, no poden fer articles per als *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins* o per a una revista local perquè no tindran incidència en el seu currículum.

S'ha criticat que la UdG estudia coses que no tenen incidència sobre el seu territori més proper.

NS: Exactament. Però abans no era així.

JA: De tota manera, aquesta universitat es diferencia radicalment de la resta d'universitats catalanes pel que fa a la projecció territorial a través d'un ins-

trument nou: les trenta-dues càtedres, la majoria territorials. Jo, per exemple, ho faig a través de la Càtedra d'Estudis Marítims de Palamós. Però també em preocupa l'endogàmia disciplinària. No tenim prou joc a l'hora de fer participar diferents àrees de coneixement. Perquè la universitat avanci en els projectes i perquè pugui ser competitiva a escala europea ha de ser multidisciplinària i interuniversitària. I no ho és, i aquest és el gran dèficit de la universitat avui. A dins de la universitat no hi ha interdepartamentalisme. Els projectes són d'aquell o d'aquell altre, i no es creen sinergies.

Imagino que també hi deuen haver enveges.

(Riuen.)

JA: Sí, és clar, per descomptat, però això passa a tot arreu.

AG: El món universitari és l'exemple d'això! Però aquí a Girona, encara...

És una universitat petita...

NS: Tots ens coneixem. Aquí la sang no arriba al riu.

JA: Ens coneixíem... Ha crescut, però és la segona universitat pública més petita de Catalunya.

La transferència de coneixement funciona?

JA: S'hi està treballant. Hi ha l'exemple del Parc Científic. És molt difícil, perquè tenim la mentalitat (com passa a d'altres sectors productius) de recórrer als ajuts públics. No tenim la pràctica d'anar a l'empresa privada i a la societat a proposar coses que necessitin.

NS: Els de ciències ho fan més, és clar. Van més a l'empresa que nosaltres.

AG: Però els de Prehistòria, déu-n'hi-do. Els arqueòlegs sí que ho feu.

NS: Sí, treballem més sobre el terreny i necessitem diners per fer-ho. També ens venen a buscar per fer excavacions.

JA: Els màsters i els discursos al voltant del patrimoni són necessaris per posar en valor els jaciments arqueològics. S'ha de crear un discurs i això ho fa la universitat. Fa vint anys es feia patrimoni però no se'n parlava.

AG: El problema és la deriva que ha pres la universitat a partir de la pressió que comentàvem del currículum.

Cap a on va aquesta universitat? Tothom que s'està a punt de jubilar creu que les coses van cap al desastre?

(Riuén.)

NS: La joventut està perduda! (Irònic.)

AG: Sense dir-ho, hi ha una ofensiva per anar eliminant la universitat pública.

JA: Hi ha un pecat original: el mapa universitari. El «café para todos» a la universitat catalana no pot ser. No tothom pot tenir una universitat de medicina a cost zero. No pots ser especialista en tot.

NS: La Generalitat no va planificar.

AG: Recordo que quan es discutia el mapa universitari es parlava de tancar Filosofia a Girona, tot i que tenia més alumnes que a Barcelona. No se'ls acudia pas tancar l'Autònoma. El mapa s'ha de fer en condicions d'igualtat i sempre premiant el cap i casal: Barcelona.

NS: De fet, Barcelona ja té moltes universitats.

Van prevaler els criteris polítics?

Tots: És clar! Sí.

JA: I encara després van començar a aparèixer les privades. I l'altre canvi

és la desfuncionarització i començar a contractar. Ja no surten places de catedràtics i professors titulats.

AG: El cas d'Història, a la UdG, és patètic. La mitjana d'edat és de seixanta anys. Trobeu que això és normal?

Només entren professors associats?

AG: Si és que n'entra algun. No hi ha relleu generacional, i això és desastrós. A un associat no li pots demanar que es dediqui a la universitat, que atengui els alumnes, que organitzi seminaris i que faci universitat, entre altres coses perquè cobra una misèria.

Creuen que s'està fomentant el descrèdit de les humanitats?

NS: Sí. També perquè han sorgit noves carreres i els estudiants s'han repartit. Aquí mateix tenim Turisme, que ens deu superar moltíssim en nombre d'alumnes, Comunicació Cultural, Relacions Públiques... Nosaltres en tenim una cinquantena.

Però tenen professors d'Història que fan assignatures en aquestes carreres.

NS: Sí, però d'Història no gaires. Crec que la Universitat de Girona va molt bé, cada any incrementa alumnes, però Lletres, i sobretot Història, estem estancats.

AG: Això és cíclic. Aquesta idea de la crisi de les humanitats pot canviar en qualsevol moment.

La proliferació dels màsters i els postgraus és un intent de les universitats de retenir els alumnes i guanyar més diners?

NS: És la política universitària del país. Però els màsters es paguen molt cars.

JA: L'estudiant ja veu que ha de completar el seu grau. Per qualsevol oferta laboral ha de presentar un màster, si no dos, però ni el màster li donarà la formació del treball per al qual s'està formant. És allargar, com es va allargar la primària amb la secundària obligatòria.

AG: De guanyar més diners, segur. És la política ministerial. Als anys seixanta es va democratitzar la universitat i això va permetre que hi entressin fills de famílies que mai havíem tingut un universitari. Ara tenim molta gent procedent de l'emigració. Aquesta gent podrà pagar-se els màsters? Hi ha poquíssimes beques.

>> Narcís Soler en una excavació al Sàhara.

«Com podem esperar que els professors col·laborin amb la ciutat si tot ho enfoquen al seu currículum?»

Narcís Soler

Uns privilegiats que es mantenen joves

L'entrevista a tres bandes es du a terme un dimarts de desembre a la Facultat de Lletres de la UdG. Els tres professors, que es jubilaran el pròxim 30 de setembre, ens citen al quart pis a dos quarts de sis de la tarda. Arribem puntuals. Només hi ha Narcís Soler, assegut al despatx que comparteix amb el seu fill, l'arqueòleg Joaquim Soler. La seva corbata granat, a to amb el jersei, permet conjecturar que la presència del fotògraf

no li és del tot indiferent. Mentre ens resumeix la seva trajectòria a la UdG, apareix Anna Maria Garcia. Cabells curts, ulleres multicolor i l'expressió inequívoca de qui acostuma a controlar els escenaris. Després d'una breu conversa, constatem que Juan Luis Alegret no arriba. «És estrany, li trucaré», diu Garcia. «S'havia confós de dia. Ara ve amb moto des de Llambilles», anuncia al cap d'un minut. Baixem al tercer pis i, després d'un petit proble-

ma amb les claus d'un despatx, decidim començar sense el tercer entrevistat. Quan ja fa un quart d'hora que Gerard Bagué ha activat la gravadora, apareix Alegret. «Em pensava que havíem quedat demà», diu amb un somriure d'orella a orella. Malgrat dur els cabells, blancs i abundants, lleugerament despentinats, nega que hagi vingut amb moto. «Fa massa fred», exclama. És el més jove de tots tres i, a diferència dels altres dos, no té

ARXIU JUAN LUIS ALEGRET

«A Secretaria han hagut de prohibir que els pares s'acostin al taulell per fer la matrícula, perquè els nens i les nenes no parlaven»

Juan Luis Alegret

Han vist canvis importants en el nivell i el tarannà dels alumnes?

NS: Han canviat molt. Diguem que ara saben altres coses. *(Irònic.)*

(Somriures.)

JA: Com que l'alumnat ha crescut molt, s'ha obert el ventall. N'hi ha uns quants de molt bons i molts que no saben ni per què estan aquí. Però dins el percentatge dels bons, són millors que abans.

AG: Ah sí?

Potser a vostè no n'hi ha caigut cap, d'aquests més bons.

AG: Sí que me n'han caigut, i jo me'ls estimo molt, els estudiants, però el nivell ha baixat molt.

JA: Ha baixat el nivell d'esforç, la pro-

fessionalització. Ser estudiant no s'ha professionalitzat. Hi ha unes reivindicacions contínues: que si necessito treballar, que si no he pogut fer això i allò. En qualsevol universitat del món l'estudiant es dedica només a estudiar. Però si aquí fos així, hi hauria d'haver menys estudiants, perquè no tothom hi arriba. A Harvard hi ha 2.000 estudiants. Aquí n'hi ha 12.000.

AG: D'alguns et preguntes què hi fan aquí.

I això ho diuen a aquests alumnes?

JA: És molt dur dir-ho així. No.

AG: Ah no? No els ho dieu?

NS: No.

JA: Dona, a la cara no els ho puc pas dir, això...

AG: Doncs jo sí. Ahir vaig dir a una estudiant: «Per què no sou al bar?».

JA: Individualment, potser sí, però a la classe, no.

Ja s'ho troben amb les notes, no?

NS: Sí, però de vegades també hi ha alumnes que canvien, que entren amb un cinc pelat, però potser resulta que són molt bons per investigar. I d'altres que treuen un nou o un deu però que no funcionen en segons què.

JA: Una part important només van a buscar l'aprobat. Només volen saber què han de fer per aprovar.

AG: Molts són el reflex dels problemes de la nostra societat. Arriben que són cada vegada més criatures.

JA: Això és veritat. A Secretaria han hagut de prohibir que els pares s'acostin

>> Juan Luis Alegret, el 1999, al municipi de Páez, de la regió colombiana de Tierradentro.

cap intenció de ser professor emèrit. «Continuaré col·laborant amb la UdG, però vull fer altres coses; tinc la casa, el camp i el bosc», argumenta. Garcia i Soler, en canvi, confessen que si depengués d'ells encara no es jubilarien, tot i que ja han assumit que és el que els toca. «La llei ens obliga a deixar-ho als setanta anys», recorden. L'entrevista agafa ben aviat el caire d'una conversa. El to és afable, abunden els somriures i les rialles, les gesticula-

cions mediterrànies. De tant en tant, Alegret pica la taula per reforçar alguna idea. Tots tres parlen amb èmfasi, de fet. Es consideren uns privilegiats i no es penedeixen d'haver anat a la UdG. No han tingut els avantatges de professors d'altres universitats, com per exemple els anys sabàtics, però els és igual. «El contacte amb els estudiants ens manté joves», coincideixen. En fer balanç de tots aquests anys a les aules, es mostren satisfets.

«Ho hem fet el millor que hem sabut i, per postres, tenim molts exalumnes que s'han convertit en amics. Això no passa a d'altres universitats grans», conclouen. Abans d'acabar, però, Alegret vol fer constar una queixa: «No tenim ni una sala de professors per anar a prendre cafè o llegir el diari».

Josep Pastells

al taulell per formalitzar la matrícula, perquè els nens i les nenes no parlaven. AG: Als de primer els dic que està prohibit escriure'm correus electrònics, perquè no soc ni la mama, ni la secretària ni la minyona. Avui, per primera vegada en quaranta anys, m'han preguntat quin tipus de lletra volia per al treball, si havia de ser Times New Roman, i quin espaiat.

JA: Sí, també és automàtic preguntar quantes pàgines ha de tenir el treball.

NS: Jo tinc estudiants a Serinyà fent l'excavació cada any i fem vida comuna, i t'adones que ningú posarà paper quan s'acabi, que ningú agafarà una escombria, que si no insisteixes deixaran els plats bruts. Això s'ha notat molt. A casa no els espavilen gaire.

AG: Hem d'anar abaixant nivells perquè al final t'acaben avaluant com a col·lectiu pel nombre d'aprovat o suspesos. Si suspenem molt, el fracàs és nostre.

JA: I per altra banda hi ha la mercantilització de la universitat. Molts estudiants es pensen que estan en una fira: negociant que si li apuges la nota per això, que si venen o no venen a classe... NS: Aquests són els que tenen interès, home.

(Riures.)

JA: N'hi ha que suspenen dues i tres vegades i això els suposa un encariment brutal del preu del crèdit, però passen olímpicament.

NS: Com diu en Nolla, aquests són els que financen la UdG.

JA: I tant! En canvi, n'hi ha d'altres que et desborden. La meva experiència

amb el Màster de Comunicació Cultural ha estat excel·lent, amb uns alumnes en general molt i molt bons.

Vostè, Garcia, que ha estudiat el tema de l'exili, creu que Carles Puigdemont es pot considerar un exiliat?

AG: Depèn de com defineixis un exili. Comparar-ho amb la gent que ha de fugir per força, em sembla que no. Ha marxat perquè ha volgut. Li diu exili, doncs exili.

Els de la Guerra Civil escapaven de la mort, i ell escapa de la presó, no?

AG: Sí, és clar. Ja ho sé, que és molt discutible. És com això dels presos polítics. No sé. Personalment, trobo una vergonya que hagi abandonat el país. Jo ho veig així. L'Allende es va quedar al Palácio de la Moneda. Si et llances a una aventura d'aquesta envergadura has de tenir pensat què fas l'endemà, i no fugir comes ajuudeu-me. Llavors, que ho vesteixis dient que és un exili... Mira, d'acord, qui pot dir que no?

NS: Sempre és a temps de tornar i que l'empresonin.

Darrerament, hem vist com els estudiants participaven més que mai a les mobilitzacions i es polititzaven.

AG: No t'ho pensis.

JA: Jo crec que els alumnes cada cop participen menys en la política.

Doncs des de fora s'ha vist molt clar que hi ha hagut un despertar a la po-

lítica per part dels joves. No ho veuen així?

NS: Sí.

AG: Bé, bé, depèn.

JA: Es mobilitzen uns certs segments de joves d'unes sigles molt determinades, que es mobilitzen en aquests contextos, però no en el context de classe social.

NS: És indubtable que hi ha hagut mobilitzacions com feia temps que no n'hi havia.

AG: Però no hi ha hagut ni una assemblea. És un moviment peculiar. No veig que els més polititzats facin cap esforç per arribar a l'altra gent.

JA: No es deixen de fer classes.

NS: Potser el que passa és que no parlen de política amb nosaltres.

La Universitat de Girona s'ha significat políticament els darrers anys.

JA: Sí, el claustre i el rectorat. Molt més que altres universitats catalanes.

I això no ho veuen bé?

JA: Jo no. La instrumentalització de la institució universitària no la veig bé.

AG: Jo tampoc. Penso que s'ha instrumentalitzat. Hi ha coses que no estan bé i en aquest país no ens n'adonem. Una institució d'ensenyament hauria de ser molt curosa. El que hi ha al nostre claustre està prohibit per la Junta Electoral Central, perquè és propaganda electoral. (Es refereix als llaços grocs.) Però ja no hi donem importància. On hem d'ensenyar a tenir criteri propi i exercir l'esperit crític, no ho trobo bé. Però tothom calla.

Creu que haurien de venir els Mossos d'Esquadra a treure els llaços grocs?

AG: No, jo no he dit això. Les autoritats universitàries haurien de dir que això no ha de ser així. Com a mínim en període electoral.

Sempre s'ha dit que la universitat és un espai de llibertat.

AG: Sí, però per a tothom. I Déu nos en guard si hi hagués segons què. Crec que tots correríem a treure-ho.

NS: Jo ho veig bé. Si no ho fan aquí, on ho faran, els estudiants? Si hi ha els llaços grocs deu ser perquè hi deu

haver una majoria que pensa així, tot i que imagino que n'hi ha que pensen diferent. Però no ens barallarem pas per això. Sí que es veritat que el rector s'ha significat molt.

Els sembla que el nou rector tindrà una línia diferent en aquest aspecte?

AG: Públicament, segur, tot i que crec que personalment deu pensar igual que el rector anterior. Caldria que hi hagués més debat.

JA: Jo crec que una part del resultat de les passades eleccions cal llegir-lo en la clau de tot el que estem parlant.

NS: Vols dir que s'ha castigat la politització?

JA: I tant! Per part de gent que no estava d'acord amb aquesta línia.

NS: Jo no ho entenc així. En Sergi Bonet sempre s'ha posat al costat dels estudiants i de les manifestacions i, en canvi, els estudiants no l'han votat.

JA: Els estudiants orgànics, que tenen la representació, són poquíssims. Són un cinc per cent.

Gerard Bagué

«Alguns pensem que el currículum individual que s'exigeix ara perjudica el currículum col·lectiu»

«La gent va estressada perquè ha de publicar en revistes internacionals; si no ho fan, saben que no podran anar endavant»

«Es mobilitzen certs segments de joves d'unes sigles molt determinades i en uns contextos determinats, però no en el context de classe social»

